

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Verden . . . i dag.

»Årene de rulle og skiftes om på jord.« 1949 er rullet ud, blevet forhenværende som alle de andre, der gik. Det har været et år rigt på spænding; om det har ført os mod lys eller mørke er svært at sige; den, der har frygtet det værste, kunne have sparet noget på sin frygt, den, der har håbet det bedste, har ikke fået sit håb opfyldt. Mægtige kræfter har kæmpet i årets løb, kræfter, hvis bestanddele det ofte har været svært at analysere ret, hvorfor det også er vanskeligt at vide, hvilket vidnesbyrd vi skal give det svundne år.

Nogle mener, at magtgruppernes kolde krig er gået over til den kolde fred, måske er det rigtigt. Om forskellen på kold krig og kold fred er synderlig stor, er så en anden sag; men det er i hvert fald ikke kulde, vi trænger til i den verden af i dag, som 1950 begynder sit løb i.

Verden er blevet lille, siger vi; det er vel rigtigere at sige, at horisonten er blevet stor. Vi får i en håndvending besked om, hvad der sker i hele vor verden. Man kan tale i Whashington og omgående blive hørt i Moskva — hvis altså nogen hører efter — den omvendte sætning gælder også. Man kan fjernhøre, fjernskue og »fjernflyve« — alt i en fantastisk fart. Indtrykkene vælder ind, så man uvilkårlig siger kaos. Ikke så-

ledes at forstå, at vi lever i en planløs verden, men måske i et planernes kaos. Der lægges vældige planer fra forskellig side. Det er måske disse planers vælde, der chokerer en og skaber den uro i billedet, der får betragteren til at karakterisere det hele som idel forvirring, skønt måske linier er ved at lægges, der skaber en verden ud af det forhåndenværende kaos, enten det så bliver østens eller vestens planer, der kommer til at præge den. At begge parter målbevidst stræber derefter, er en given sag. Kan hænde, det lykkes for en af dem, kan hænde, det går itu for dem begge, så vi denne gang endnu intet balbestårn får, der kan være midtpunktet for alverdens mennesker i deres arbejde og anskuelser.

Vi er nogle stykker, der mener, tabet vil være til at bære; vi vil helst være fri for en sådan centraliseret verden, netop fordi vi er bange for, at det vil blive en matematisk beregnet og derfor en kold verden. Dette være sagt uden nogen modvilje mod F.N., Unesco, M.F. o.s.v.; tvertimod, jeg håber disse institutioner må få lykke til hver på sit felt at nå værdifulde resultater, og jeg tror, der er muligheder til stede i dem alle. Forstandige og gode menneskers tro og håb lever i dem og gør, at

der stadig lægges et trofast arbejde i udførelsen af deres tanker, og dette arbejde vil på en eller anden måde vise sig at have båret frugt; men vi må også se i øjnene, at bag dem kan lure farlige, beregnende kræfter, der i en given situation vil søge at dreje resultaterne til egen fordel.

I den kolde freds kamp, der står mellem, sagt på een måde, diktatur og demokrati, sagt på en anden måde, kommunisme og kapitalisme, står på begge sider af jerntæppet både egoisme og næstekærlighed. Dette kan gælde de førende mænd, og det gælder i høj grad menneskene bag mændene.

Mændene er lette at få øje på, deres ideer er også nogenlunde fattelige, men hvem kan se til bunds i deres sinds løndom, og vanskeligere er det vel endda at se til bunds i folkesindet hos de hundreder af millioner mennesker, der — frivilligt eller tvungent — står bag mændene. Forskelligt folkeligt præg, forskellig opdragelse og livsvilkår skaber her modsætninger, der gør, at man har svært ved at forstå hinanden, og dog lever sikkert i de allerfleste, når de får lov at leve i fred for agitation mod hinanden, et stærkt ønske om at kunne arbejde i fred og tryghed hver med sit; men vil de få lov til det i 1950?

Der lever nemlig på begge sider folk med stærke drømme om at »befri« dem på den anden side for de trængselskår, de lever under. Det rykker vel i os alle af og til i den retning, når vi hører om handlinger, der synes os en rå krænkelse af menneskeret og menneskeværd. det er så forståeligt med disse frigørelsesønsker; hvis der er alvor bag dem, hænger de sammen med noget af det bedste i os, og dog kan de være farlige. Vi må for det første betænke,

at de eksisterer på begge sider af kløften, og dernæst: hvormed tænker man sig, frigørelsen skal ske?

Med ånd?

Ak nej, det er blevet mennesket af i dag altfor luftigt, nej med fysisk magt, med atombomber o.s.v., som alt kan føre til den totale undergang.

En anden farlig type mennesker må også tages i betragtning. Det er dem, man måske kan have lov at kalde katastrofevenner, dem der i kraft af hele deres indstilling vil sige om ethvert voldsomt opgør: Jo før, jo hellere. De siger det ikke, fordi de er slette mennesker, det er nemlig ikke givet, men de er forkert skruet sammen. Hverdag med jævnt fredeligt arbejde er ikke noget for dem, voldsomme oplevelser, spænding skal der til. Disse mennesker kan vi ikke blive kvit; de har altid eksisteret og vil altid eksistere; de er som regel fødte modstandere af alt, hvad der gøres for fred og forsoning, sligt er ingen nytte til, ja det skader nærmest, da det kan forhindre spændende opgør. De vil også være virksomme i 1950. Hvad om vi brugte året til at dæmpe deres røst og dermed deres indflydelse så meget som muligt. Det ville være et skridt hen mod den varme fred.

Salige er de, som stifter fred; thi de skal kaldes Guds børn; det navn vil du måske gerne kaldes med. Nuvel, så vær med at stifte fred; ikke mellem ondt og godt; det går ikke, men mellem det, der kan være fred imellem, mennesker nemlig.

Er vi ikke alle brødre, når alt kommer til alt, er vore kår ikke stort set de samme? Vi har hver sit sprog, menneskepræg, folkepræg; det skal vi unde hinanden at have i fred og glæde os over den rigdom, der ligger heri og så iøvrigt bruge også dette år til at give en kold og ængstet

verden noget af den varme, den trænger til i små som store forhold. Hvem ved, hvor langt bølgeringen rækker; måske også vi, små som vi er i forholdet til en

vældig opgave, kan være med at give 1950 noget af det, der er brug for til styrke på vandringen frem mod en ny og bedre dag.
N.P.P.

„Pløj din fure, strø Guds sæd.“

De fleste, der er nået lidt op i årene føler sikkert, at året 1949 gik altfor hurtigt. Men nu ligger et nyt år foran os. Livets herre giver os tiden som et stort stykke agerland, hvor vi hver dag skal pløje en fure, hvert år trehundredeogfemtredes. Og i den beredte ager skal vi så den gode sæd. Den smukke salme: Har hånd du lagt på Herrens plov (nr. 519), hvoraf overskriften over denne artikel er et citat, giver således opgaver for hver dag i det nye år.

Vi skal ikke gå og drømme: Hvis jeg havde den eller den opgave, så kunne jeg udrette noget stort! Min opgave idag er at få pløjet den fure og sået den sæd, himlens gud venter af mig på min post.

Jeg i mit kald og stand,
min gud og fader kan
tilbørlig dyrke.

Men ligesom enhver landmand, der pløjer og sår, venter en høst, således må vi også vente en høst: at godhed, skønhed, glæde og fred må trives og vokse omkring os. Og den, der tager livet som en gave fra Guds hånd, venter også en evig høst: at mennesker må komme i samfund med gud, tage imod frelsen i Jesus Kristus og leve deres dagligliv i lydighed mod ham.

Måtte året 1950 give en rig høst ikke blot på agerjorden, men også for Guds rigge. Og måtte vi alle have det som landmanden, som apostelen Jakob skildrer i sit brev, kap. 5, 7-8: Se, landmanden venter på jordens dyrebare frugt og bier tålmodigt efter den, indtil den får tidlig regn og sildig regn. Værer også I tålmodige, styrk eders hjerter.

Så lad os hver dag pløje vor fure og i troskab strø Guds sæd. Der er folk nok, som sår ukrudt i folkeageren. Johs. M.

Julefesten på H.U.H.

»Ind under jul, hvor er det trist,« synger vi i en af vore adventssange.

Men trished prægede nu ikke H.U.H. i dagene før juleen, der var forventning og glæde i luften; juleferien og julefesten ventede os.

Det var et privilegium at hjælpe med forberedelserne til festen, og kammeratskabet voksede.

Mette og Elsa var flinke hjælpere, da julestadsen blev klippet; Karl Gerhard og Rollo underholdt os, bl. a. ved at springe rundt på bordene med en ballon i hånden.

Julefesten holdtes torsdag d. 22. decbr. og begyndte med en rigtig julemiddag: flæskesteg m. rødkål og ris a. lamande.

Kl. 19 samledes alle i foredragssalen, hvor forstanderen bød velkommen, og vice-skoleinspektør Larsen, Glostrup, (gl. elev) holdt festtalen over emnet: Juleglæden.

Så fulgte en musikalsk underholdning v. fru Magelund og eleverne. Først en kanon: »Dona nobis pacem,« sunget af to udenlandske og en dansk elev. Derefter en østrigsk julesang: »Der Heiland ist geboren,« spillet på fløjte, og en kanon for tre damestemmer: »Ehre sei Gott in der Höhe«. Til slut en julesalme, oversat fra tysk: »Jeg kommer til din krybbe her« for orgel, violiner og H.U.H. damekor.

Den sidste afdeling af festen i foredragssalen var et meget smukt krybbespil, skrevet af fru Magelund.

Imellem de forskellige afdelinger sang

vi vore kære, kendte julesalmer, og denne del af programmet sluttede med korsang på trappen i hallen.

Kl. 21 ventede kaffen og dejlige julekager på os i spisesalen. Salen var smukt pyntet, bl. a. var alle vinduer dekoreret med stjerner, kometer og halvmåner i rødt guld; en af spejderportalens birkestammer var blevet til lysestager, der var smukke på røde juleløbere. Mellem pillerne var gran-guirlander samlet på midten med en stor juleklokke.

Ved kaffen læste vor udmærkede redaktør juleavisen, som i dagens anledning var tilsat ekstra »krydderier« til både staben og eleverne. Efter et smukt nytårstableau holdt forstanderen andagt, der sluttede med følgende vers af Chr. Ludwigs:

»Fader vor i himlen,
som julestjernen tændte,
og gav dine engle bud,
til julens mørke land,
Alt hvad julen kosted' dig,
da du din søn udsendte,
blev mig klart, da selv jeg blev
en dødsens plyndret mand.«

Kl. 23.00 kørte den første bus til Jylland med glade elever. Vi andre gik om juletræet i dagligstuen. Til sidst læstes et digt, skrevet af en elev og med »Dejlig er jorden« var julefesten forbi — «nej ikke forbi, den lever i vore sind, som et rigt og uforglemmeligt minde.

Godt nytår ønskes kendte og ukendte H.U.H.ere, især spejdere fra sommeren 47.
Elsie Aage.

Solskinsbørn.

Mens vi i juletiden sad og læste de mange julehilsener og breve fra gamle elever, måtte vi ofte midt i vinterens hjerte tænke på sangen: Vi er børn af sol og sommer. Arbejds- og uddannelsesglæde, nystiftede hjemms lykke, glæde over børn og gerning lyste igennem næsten alle breve. Enkelt fortalte også om kampe, modgang og liælsler, som dog ved Guds kraft var blevet vendt til det gode. Varm tak allesammen! Selv om det er umuligt at svare, lever vi med og glæder os med jer alle.

Der var sol over juledagene i år; måtte nådens sol lyse i vore hjerter og hjem og over gerningen i 1950.

Eders Kåti og Johs. Magelund.

Vi sender

en hjertelig tak til alle, som sendte os en julehilsen og ønsker Dem og alle bladets læsere et velsignet nytår.

Birgit, Marta og Axel Nielsen.

Med tak

for de mange julehilsener, som jeg blev meget glad for, bringer jeg bladets læsere mine bedste ønsker om et glædeligt nytår.

Theodora Pagh Petersen.

Bryllupper.

29. november viedes i Risskov kirke frk. Johanne Jacobsen til hr. assistent Åge Nielsen. Solhjem, Haslev, elever 1944-45.

30. december viedes i Messiaskirken i Charlottenlund, børnehavelærerinde frk. Kirsten Aagaard (41) til hr. kontorassistent Ejvind Ravn, Vejen.

Lørdag d. 11. febr. vies i Zions kirkø frk. Birgit Enevoldsen til fisker Johs. Bredmose Simonsen (1917-48).

Hjertelig til lykke!

Haslevkredsen i København (H.u.H.)

har møde på KFUK., St. Kannikestræde, 1. febr. kl. 20. — Sekretær Johnsen taler. Emne: Et »kig« på storbyens vrænge. Endvidere filmen: Og sådan gik det. — Velkommen alle. P.k.v.

Emma Augustinus.

Vil du, vil du...

være fri for at få en rykker for kontingent pr. 1.—10.—49, så husk at indsende det inden 1. februar. Beløbet er 5 kr. Konto-nr. 7111.

Julen bringer

mange gode hilsener; vi takker og ønsker hermed alle de kære afsendere et godt og velsignet nytår. — Stor hilsen. Bent, Ellen og N. P. Pedersen.

Alle bladets læsere ønskes godt nytår med tak for det gamle.

Tak for hilsener! — Godt nytår!

D. × H. Zeuthen.

Udg. af elevforeningen. Redaktør N. P. Pedersen.

H. NIELSENS BOGTRYKKERI, HASLEV